

○ (๓๑ ทวี)

คำพิพากษา



สำหรับศาลใช้

ศาลอุทธรณ์  
ฝ่ายสืบสวน (ผู้วินิจฉัย)

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ ๓๖๖๓-  
๓๗/๓๓

/๒๕๕๑

ศาลฎีกา

วันที่ ๑๕ เดือน มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๑

ความอาญา

ระหว่าง	พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด	โจทก์
	นายพิสุทธิ เลิศตุนิโนจหรือสมณะพิสุทธิโร	จำเลย

เรื่อง ความผิดเกี่ยวกับศาสนา

ระหว่าง	พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด	โจทก์
	นายวินัย แซ่ตันหรือพุกกะศรีหรือสมณะอรณชีโว	จำเลย

เรื่อง ความผิดเกี่ยวกับศาสนา



ระหว่าง { พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์  
 นายชวตรี สุขวราห์หรือสมณะพุททชาโต จำเลย

เรื่อง ความผิดเกี่ยวกับศาสนา

ระหว่าง { พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์  
 นายสุวรรณ์ พรหมจรรยาหรือสมณะพรหมจวิโย จำเลย

เรื่อง ความผิดเกี่ยวกับศาสนา

ระหว่าง { พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์  
 นายเดชา แก้วประชาหรือสมณะเทศพุชโน จำเลย

เรื่อง ความผิดเกี่ยวกับศาสนา



(๓๑ ทวี)



สำหรับศาลใช้

- ๓ -

ระหว่าง { พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์  
 นายบรรจง จุงกลางหรือสมณะปณีโต จำเลย

เรื่อง ความผิดเกี่ยวกับศาสนา

ระหว่าง { พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์  
 นายสมลักษณ์ ลือศรีเมืองหรือสมณะดึกขโม จำเลย

เรื่อง ความผิดเกี่ยวกับศาสนา

ระหว่าง { พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์  
 นายเคน ทองจันทร์หรือสมณะกฤษฑ์กัมโม จำเลย

เรื่อง ความผิดเกี่ยวกับศาสนา



ระหว่าง  
 พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์  
 นายวิศิษฐ์ ไชยสารหรือสมณะชยสาโร จำเลย

เรื่อง ความผิดเกี่ยวกับศาสนา

ระหว่าง  
 พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์  
 นายศรีรัตน์ แซ่ตั้งหรือสมณะสรณีโย จำเลย

เรื่อง ความผิดเกี่ยวกับศาสนา

ระหว่าง  
 พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์  
 นายสุรพล โตตงามหรือสมณะเสฏฐพโล จำเลย

เรื่อง ความผิดเกี่ยวกับศาสนา



ระหว่าง  
 พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์  
 นายประพจน์ วิริยะพานหรือสมณะวิริยพาโณ จำเลย

เรื่อง ความผิดเกี่ยวกับศาสนา

ระหว่าง  
 พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์  
 นายมานพ เดชศรีสุธีหรือสมณศิริเดโช ที่ ๑  
 นายรักษ์ รักษ์พงษ์หรือสมณโพธิรักษ์ ที่ ๒ จำเลย

เรื่อง ความผิดเกี่ยวกับศาสนา

ระหว่าง  
 พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์  
 นายยุทธนา บุณนาคหรือสมณยุทธชาโร ที่ ๑  
 นายรักษ์ รักษ์พงษ์หรือสมณโพธิรักษ์ ที่ ๒ จำเลย

เรื่อง ความผิดเกี่ยวกับศาสนา



ระหว่าง

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด	โจทก์
นายชาญชัย ชูพงษ์หรือสมณเมวังโส ที่ ๑	
นายรักษ์ รักษ์พงษ์หรือสมณโพธิรักษ์ ที่ ๒	จำเลย

เรื่อง ความผิดเกี่ยวกับศาสนา

ระหว่าง

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด	โจทก์
นายสมจิตร พันธุ์เพ็งหรือสมณสมชาติโก ที่ ๑	
นายรักษ์ รักษ์พงษ์หรือสมณโพธิรักษ์ ที่ ๒	จำเลย

เรื่อง ความผิดเกี่ยวกับศาสนา

ระหว่าง

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด	โจทก์
นายธวัชชัย วงศ์นัยหรือสมณหสิตโต ที่ ๑	
นายรักษ์ รักษ์พงษ์หรือสมณโพธิรักษ์ ที่ ๒	จำเลย

เรื่อง ความผิดเกี่ยวกับศาสนา



ระหว่าง

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด	โจทก์
นายประจิดต์ ตั้งเจริญเวชหรือสมณเมตตจิตโต ที่ ๑	
นายรักษ์ รักษ์พงษ์หรือสมณโพธิ์รักษ์ ที่ ๒	จำเลย

เรื่อง ความผิดเกี่ยวกับศาสนา

ระหว่าง

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด	โจทก์
นายบุญรัตน์ เตโชชัยหรือสมภรตณบุญโญ ที่ ๑	
นายรักษ์ รักษ์พงษ์หรือสมณโพธิ์รักษ์ ที่ ๒	จำเลย

เรื่อง ความผิดเกี่ยวกับศาสนา

ระหว่าง

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด	โจทก์
นายพานิช ตองติตรัมย์หรือสมณตถภาโว ที่ ๑	
นายรักษ์ รักษ์พงษ์หรือสมณโพธิ์รักษ์ ที่ ๒	จำเลย

เรื่อง ความผิดเกี่ยวกับศาสนา



ระหว่าง

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด	โจทก์
นายณรงค์ สุวรรณรัตน์หรือสมณนรวิโร ที่ ๑	
นายรักษ์ รักษ์พงษ์หรือสมณโพธิรักษ์ ที่ ๓	จำเลย

เรื่อง ความผิดเกี่ยวกับศาสนา

ระหว่าง

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด	โจทก์
นายชาติวี สิทธิพันธ์หรือสมณชาติวโร	จำเลย

เรื่อง ความผิดเกี่ยวกับศาสนา

ระหว่าง

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด	โจทก์
นายสับสนุนต์ แสงคำคมหรือสมณะจิตตสันโต	จำเลย

เรื่อง ความผิดเกี่ยวกับศาสนา





ระหว่าง พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์  
 นายวันชัย คงวิมลกุลหรือสมณะสีลวิณโณ จำเลย

เรื่อง ความผิดเกี่ยวกับศาสนา

ระหว่าง พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์  
 นายโสภณ นฤมลหรือสมณะสุขณาโณ จำเลย

เรื่อง ความผิดเกี่ยวกับศาสนา

ระหว่าง พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์  
 นายพันธ์ บุญปลุกหรือสมณะพหุลักโธ จำเลย

เรื่อง ความผิดเกี่ยวกับศาสนา



ระหว่าง  
 พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์  
 นายกอบชัย เวชพานิชหรือสมณะทัมมาวุธ จำเลย

เรื่อง ความผิดเกี่ยวกับศาสนา

ระหว่าง  
 พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์  
 นายเลิศชัย มณะตระกูลหรือสมณะอัคคชโย จำเลย

เรื่อง ความผิดเกี่ยวกับศาสนา

ระหว่าง  
 พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์  
 นายไกรพนา พลชาหรือสมณมุกข์กันโต ที่ ๑  
 นายรักษ์ รักพงษ์หรือสมณโพธิรักษ์ ที่ ๒ จำเลย

เรื่อง ความผิดเกี่ยวกับศาสนา



ระหว่าง { พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์  
 นายพิว พาลีหรือสมณพาลสุวิโย ที่ ๑  
 นายรักษ์ รักษ์พงษ์หรือสมณโพธิรักษ์ ที่ ๒ จำเลย

เรื่อง ความผิดเกี่ยวกับศาสนา

ระหว่าง { พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์  
 นายณรงค์ เฟื่องจันทร์หรือสมณทินทรโว จำเลย

เรื่อง ความผิดเกี่ยวกับศาสนา

ระหว่าง { พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์  
 นายเสงี่ยม จันทศรหรือสมณโสรัจโจ จำเลย

เรื่อง ความผิดเกี่ยวกับศาสนา



ระหว่าง { พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์  
 นายฟ้อง ทับลอยหรือสมณะปาตฤโต จำเลย

เรื่อง ความผิดเกี่ยวกับศาสนา

ระหว่าง { พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์  
 นายณรงค์ จันทรเศรฐ์หรือสมณจันทเสฏโฐ ที่ ๑  
 นายรักษ์ รักษ์พงษ์หรือสมณโพธิรักษ์ ที่ ๒ จำเลย

เรื่อง ความผิดเกี่ยวกับศาสนา

ระหว่าง { พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์  
 นายพงษ์พันธ์ พจิตรพรไพโรจหรือสมณพลาณีโก ที่ ๑  
 นายรักษ์ รักษ์พงษ์หรือสมณโพธิรักษ์ ที่ ๒ จำเลย

เรื่อง ความผิดเกี่ยวกับศาสนา



ระหว่าง

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด	โจทก์
นายจำเนียร กาญจนะบัตรหรือสมณะพลาณีโก ที่ ๑	
นายรักษ์ รักษ์พงษ์หรือสมณโพธิรักษ์ ที่ ๒	จำเลย

เรื่อง ความผิดเกี่ยวกับศาสนา

ระหว่าง

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด	โจทก์
นายวินัย หนองบัวล่างหรือสมณะวินชยโร	จำเลย

เรื่อง ความผิดเกี่ยวกับศาสนา

ระหว่าง

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด	โจทก์
นายวิชัย ปลอดตะคุหรือสมณะสมาหิโต	จำเลย

เรื่อง ความผิดเกี่ยวกับศาสนา



ระหว่าง

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด	โจทก์
นายอ้วน ม่วงมนตรีหรือสมณอภิมันโต	จำเลย

เรื่อง ความผิดเกี่ยวกับศาสนา

ระหว่าง

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด	โจทก์
นายภูเบศร์ เกตุมาลาหรือสมณเกตุมาลโก ที่ ๑	
นายรักษ์ รักษ์พงษ์หรือสมณโพธิรักษ์ ที่ ๒	จำเลย

เรื่อง ความผิดเกี่ยวกับศาสนา

ระหว่าง

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด	โจทก์
นายจันทร พรหมจันทรหรือสมณจันทโส ที่ ๑	
นายรักษ์ รักษ์พงษ์หรือสมณโพธิรักษ์ ที่ ๒	จำเลย

เรื่อง ความผิดเกี่ยวกับศาสนา



จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ที่ ๖ ถึงที่ ๙ ที่ ๑๑ ที่ ๑๓ ถึงที่ ๑๘ ที่ ๒๐ ที่ ๒๕  
 ถึงที่ ๒๗ ที่ ๒๙ ที่ ๓๑ ที่ ๔๕ ที่ ๔๗ ถึงที่ ๕๒ ที่ ๕๔ ที่ ๕๕ ที่ ๖๕ ถึงที่ ๖๖  
 ที่ ๖๘ ที่ ๗๐ ถึงที่ ๗๔ ที่ ๗๗ ที่ ๗๙ ฎีกาตัดคำ คำพิพากษา  
 ศาลอุทธรณ์ ลงวันที่ ๒๓ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐  
 ศาลฎีกา รับวันที่ ๗ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

คดีทั้งสี่สืบเนื่องส่วนนวนนี้ศาลชั้นต้นพิจารณาพิพากษารวมกับคดีอื่นรวม  
 ๗๙ ส่วนน เพื่อความสะดวกศาลชั้นต้นให้เรียกจำเลยในลำดับแรกของแต่ละ  
 ส่วนน ตั้งแต่คดีอาญาหมายเลขคำที่ ๕๔/๒๕๓๓ ถึง ๑๓๒/๒๕๓๓ ของศาลชั้นต้น  
 ว่าจำเลยที่ ๑ ถึง ๗๙ ตามลำดับ และเรียกนายรักษ์หรือรัก รักพงษ์หรือรักษ์พงษ์  
 หรือสมนโพธิรักษ์ ว่าจำเลยที่ ๘๐ แต่คดีขึ้นมาสู่การพิจารณาของศาลฎีกาเฉพาะ  
 ส่วนนคดีอาญาหมายเลขคำที่ ๕๔ - ๕๖, ๕๙ - ๖๒, ๖๔, ๖๖ - ๗๑, ๗๓,  
 ๗๗ - ๘๐, ๘๒, ๘๕, ๙๘, ๑๐๐ - ๑๐๕, ๑๐๗, ๑๐๘, ๑๑๗ - ๑๑๙, ๑๒๑,  
 ๑๒๓ - ๑๒๗, ๑๓๐, ๑๓๒/๒๕๓๓ ของศาลชั้นต้น

โจทก์ฟ้องทั้งเจ็ดสืบเข้าส่วนนรวมใจความว่า ระหว่างวันที่ ๗



สิงหาคม ๒๕๑๘ ถึงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๓๓ ทั้งเวลากลางวันและกลางคืน  
ต่อเนื่องกัน จำเลยทั้งแปดสิบได้กระทำความผิดต่อกฎหมายหลายกรรมต่างกัน โดย  
จำเลยที่ ๑ ถึง ๓๙ ไม่ใช่สามเณรและภิกษุในศาสนาพุทธได้บังอาจแต่งกายใช้  
เครื่องนุ่งห่มและเครื่องหมายแสดงว่าเป็นสามเณรและภิกษุในศาสนาพุทธ อาทิ  
การใช้บาตรออกบิณฑบาตเป็นกิจวัตรเพื่อให้บุคคลอื่นเชื่อว่าเป็นสามเณรและภิกษุ  
ในศาสนาพุทธ และจำเลยที่ ๔๐ ได้ช่วยเหลือให้ความสะดวกโดยเป็นผู้ทำ  
พิธีบวชให้แก่จำเลยที่ ๑๗ ถึง ๓๑, ๔๓ ถึง ๔๕, ๕๕ ถึง ๕๖, ๕๙,  
๖๑, ๖๒, ๖๔ ถึง ๗๑, ๗๕ ถึง ๗๙ และเป็นผู้มอบเครื่องแต่งกายกับ  
อัฐบริวาร เช่น สบง จีวร สังฆาฏิ และบาตรเพื่อให้จำเลยดังกล่าว  
สวมใส่และใช้บาตรออกบิณฑบาตโดยมิชอบเพื่อให้บุคคลอื่นเชื่อว่าเป็นภิกษุ  
หรือสามเณรในศาสนาพุทธ เหตุเกิดที่แขวงคลองกุ่ม เขตบางกะปิ  
กรุงเทพมหานคร ตำบลพระประโทน อำเภอเมืองนครปฐม จังหวัด  
นครปฐม ตำบลโคกเดื่อ อำเภอไพศาลี จังหวัดนครสวรรค์ ตำบลทุ่งลูกนก  
อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม ตำบลกระแชงใหญ่ อำเภอกันทรลักษ์  
จังหวัดศรีสะเกษ เกือบพันกัน เมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๓๓ เจ้าพนักงาน





จับจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๗๙ ได้พร้อมเครื่องนุ่มห่มจำนวน ๗๙ ชุด และบาตร  
จำนวน ๗๙ ใบ เป็นของกลาง จำเลยที่ ๘๐ เป็นบุคคลเดียวกับจำเลย  
ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๑๒๘๖๐/๒๕๓๒ ของศาลชั้นต้น ยืนยันการสูงสุดได้  
อนุญาตให้ฟ้องจำเลยทุกส่วนต่อศาลชั้นต้น ขอให้ลงโทษจำเลยที่ ๑  
ถึง ๗๙ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๐๘ และจำเลยที่ ๘๐  
ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๐๘, ๘๖, ๙๑ วรรคกลาง  
และนับโทษของจำเลยที่ ๘๐ ติดต่อกันรวม ๓๓ ส่วน และโทษในคดี  
อาญาหมายเลขดำที่ ๑๒๘๖๐/๒๕๓๒ ของศาลชั้นต้น

จำเลยทุกส่วนขอให้การปฏิเสธ

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยที่ ๑ ถึง ๗๙

มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๐๘ ให้จำคุกคนละ  
๓ เดือน จำเลยที่ ๘๐ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา  
มาตรา ๒๐๘ ประกอบด้วยมาตรา ๘๖ จำเลยที่ ๘๐ ทำการบวชและ  
สมาทานศีลให้จำเลยอื่นรวม ๓๓ คน เป็นการกระทำต่างกรรมต่างวาระ  
ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา



มาตรา ๕๑ ให้จำคุกกระตงละ ๒ เดือน รวม ๓๓ กระตง จำคุก  
๖๖ เดือน จำเลยทั้งแปดสิบไม่เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อนให้รอการ  
ลงโทษไว้มีกำหนดคนละ ๒ ปี กำหนดเงื่อนไขคุมความประพฤติของจำเลย  
ทั้งแปดสิบ โดยให้ละเว้นการประพฤติได้อันอาจนำไปสู่การกระทำความผิด  
ในทำนองเดียวกันอีก และให้พนักงานคุมประพฤติสอดส่องให้ปฏิบัติตาม

เงื่อนไขที่ศาลกำหนด ริมของกลาง ค่าชออื่นนอกจากนี้ให้ยก

จำเลยทุกสำนวนอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับ

จำเลยที่ ๓๓ ถึง ๔๔, ๔๗ ถึง ๖๓ ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ ๕๐

ฐานเป็นผู้สนับสนุนจำเลยที่ ๔๒ ถึง ๔๔, ๔๗, ๖๑, ๖๒ คงจำคุกจำเลย

ที่ ๕๐ ฐานเป็นผู้สนับสนุนจำเลยที่ ๑๗ ถึง ๓๑, ๔๔ ถึง ๔๖, ๖๔ ถึง

๗๑, ๗๔ ถึง ๗๙ กระตงละ ๒ เดือน รวม ๒๗ กระตง รวมจำคุก

๕๕ เดือน จำเลยที่ ๕๐ ไม่เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน จึงให้รอการ

ลงโทษไว้มีกำหนด ๒ ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๖ และให้

ยกค่าชอริมของกลางของจำเลยที่ ๓๓ ถึง ๔๔ และ ๔๗ ถึง ๖๓ นอกจาก



ที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ที่ ๖ ถึงที่ ๙ ที่ ๑๑ ที่ ๑๓ ถึงที่ ๑๘  
ที่ ๒๐ ที่ ๒๔ ถึงที่ ๒๗ ที่ ๒๙ ที่ ๓๑ ที่ ๔๕ ที่ ๔๗ ถึงที่ ๕๒ ที่ ๕๔ ที่ ๕๕  
ที่ ๖๔ ถึงที่ ๖๖ ที่ ๖๘ ที่ ๗๐ ถึงที่ ๗๔ ที่ ๗๗ ที่ ๗๙ ฎีกา

ศาลฎีกาตรวจสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว ทางพิจารณา

โจทก์นำสืบว่า นักบวชในศาสนาพุทธมี ๕ ประเภท คือ ภิกษุ ภิกษุณี

สามเณร สามเณรี ปัจจุบันประเทศไทยไม่มีการบวชภิกษุณี สิกขมานา

และสามเณรี แล้ว เนื่องจากมีประกาศของกรมหลวงชินวราธิบดี สมเด็จ

พระสังฆราชห้ามไว้ตั้งแต่ พ.ศ.๒๔๗๑ ภิกษุ สามเณร ในประเทศไทยมี

๒ นิกาย คือ ภรรณยุตนิกายและมหานิกายอยู่ในความปกครองของมหาเถร

สมาคม ตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ.๒๕๐๕ นอกจากนี้ยังมีคณะสงฆ์อื่น

คือ คณะสงฆ์จีนนิกายและคณะสงฆ์อนัมนิกายอยู่ภายใต้การปกครองของ

สมเด็จพระสังฆราช ตามกฎกระทรวงฉบับที่ ๓ (พ.ศ.๒๕๒๐) การบวช

ภิกษุสามเณรในประเทศไทยต้องปฏิบัติตามกฎมหาเถรสมาคมฉบับที่ ๗

(พ.ศ.๒๕๐๖) กล่าวคือ ต้องได้รับการบวชจากพระอุปัชฌาย์ที่บวชมาแล้ว



มากกว่า ๑๐ พรรษาและได้รับแต่งตั้งตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเถรสมาคม  
จำเลยที่ ๘๐ บวชเป็นภิกษุเมื่อปี ๒๕๑๓ ที่วัดอโศการาม ตำบลท้ายบ้าน  
อำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ ในฝ่ายธรรมยุติกาย  
แต่จำเลยที่ ๘๐ ไม่ประพฤติปฏิบัติตามโอวาทของพระอุปัชฌาย์ ในปี ๒๕๑๖  
พระอุปัชฌาย์ได้ขอหนังสือสุทธิมาบันทึกว่าไม่รับปกครอง จำเลยที่ ๘๐  
จึงได้เข้าสังกัดในคณะสงฆ์ฝ่ายมหานิกายที่วัดหนองกระทุ่ม ตำบลทุ่งลูกนก  
อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม และได้แยกไปปฏิบัติธรรมตามแนว  
ของตนที่แดนอโศกโดยมีภิกษุอีกหลายรูปร่วมปฏิบัติธรรมด้วย ต่อมาวันที่ ๖  
สิงหาคม ๒๕๑๘ จำเลยที่ ๘๐ และคณะได้ประกาศลาออกจากการปกครอง  
ของมหาเถรสมาคม แล้วไปพำนักอยู่ที่สำนักสันติอโศก แขวงคลองกุ่ม  
เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร ซึ่งไม่มีฐานะเป็นวัดตามกฎหมาย  
หลังจากนั้นจำเลยที่ ๘๐ ซึ่งไม่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นพระอุปัชฌาย์ตาม  
กฎหมายเถรสมาคมได้ทำการบวชให้แก่จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๗๙ ตามกฎ  
ระเบียบของชาวอโศก และเป็นผู้มอบเครื่องแต่งกายและัฐบริวารให้แก่  
จำเลยที่ ๑ ถึงจำเลยที่ ๗๙ ที่จำเลยที่ ๘๐ บวชให้ ขึ้นตอนการบวชของ



ชาวอโศกหากเป็นชายต้องเข้าปฏิบัติธรรมที่สำนักสันตอโศกโดยเริ่มจาก  
ชั้นปะ ต่อมาเป็นนาค จากนั้นบวชเป็นสามเณรและภิกษุ และมีการแต่งกาย  
เช่นเดียวกับภิกษุสามเณรของคณะสงฆ์ไทย ส่วนผู้หญิงเริ่มจากชั้นปะ ต่อมา  
เป็นกรีก จากนั้นบวชเป็นสิกขมาตแต่งกายด้วยเสื้อแขนกระบอกมีผ้าสีกรีก  
คลุมทับ ดังนั้นการทำพิธีบวชภิกษุสามเณรของจำเลยที่ ๘๐ จึงเป็นการบวช  
ที่ไม่ชอบ การบวชเป็นภิกษุในปัจจุบันเรียกว่าปฏิบัติจุดตกกรรมอุปสัมปทา  
เป็นการบวชโดยคณะสงฆ์ องค์ประกอบที่ทำให้การบวชสมบูรณ์ต้องมีสมบัติ  
๔ ประการครบถ้วน คือ ๑. วัตถุประสงค์ คือ ตัวผู้ขอบวชเป็นภิกษุต้องเป็น  
ชายไม่เป็นกะเทย อายุ ๒๐ ปีบริบูรณ์ขึ้นไป ๒. สิวาสมบัติ คือ เขตทำ  
สังฆกรรมต้องถูกต้องตามพุทธบัญญัติ ๓. ปรีสสมบัติ คือ ต้องมีองค์ประชุม  
ที่ถูกต้อง เช่น การบวชต้องกระทำในหมู่สงฆ์ตั้งแต่ ๕ รูป หรือ ๑๐ รูป  
ขึ้นไปแล้วแต่กรณี ๔. กรรมวาจาสมบัติ คือ ผู้ตัดข้อเสนอในการขอบวช  
เพื่อขอความเห็นชอบจากองค์ประชุมสงฆ์ว่าเห็นชอบหรือไม่ เนื่องจาก  
จำเลยที่ ๘๐ ประพฤติผิดพระธรรมวินัยหลายประการ จึงได้มีการนำ  
เรื่องเสนอต่อที่ประชุมมหาเถรสมาคมเมื่อวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๒๕



มหาเถรสมาคมได้ตั้งคณะกรรมการชั้น ๓ คณะ คือ คณะทำงานด้าน

พระธรรมวินัย คณะทำงานด้านกฎหมาย คณะทำงานด้านมวลชนเพื่อสืบหา

ข้อเท็จจริง คณะทำงานด้านพระธรรมวินัยมีความเห็นว่าจำเลยที่ ๕๐

ล่วงละเมิดพระธรรมวินัย ส่วนคณะกรรมการด้านกฎหมายมีความเห็นว่า

จำเลยที่ ๕๐ ไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ.๒๕๐๕ ต่อมาที่

ประชุมมหาเถรสมาคมได้ตั้งคณะกรรมการสงฆ์เพื่อรวบรวมข้อมูลเสนอต่อ

มหาเถรสมาคม คณะกรรมการสงฆ์ได้ประชุมกันโดยมีสมเด็จพระธีรญาณมุนี

เป็นประธาน คณะกรรมการสงฆ์ได้มีมติ ๔ ประการ ประการแรกมีมติขอให้

มหาเถรสมาคมใช้อำนาจตามมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติคณะสงฆ์

พ.ศ.๒๕๐๕ โดยดำเนินการให้จำเลยที่ ๕๐ สละสมณเพศ ประการที่สอง

มีมติเกี่ยวกับบริวารของจำเลยที่ ๕๐ ซึ่งเข้าบวชโดยไม่ถูกต้องตาม

พระธรรมวินัย ถ้าต้องการจะบวชให้ถูกต้อง ก็ให้มารายงานตัวต่อ

สังฆาธิการระดับเจ้าคณะจังหวัดผู้เป็นการสงฆ์ขึ้นไป ประการที่สาม

ให้ประกาศนิตยกรรมแก่พุทธบริษัทให้ทราบข้อเท็จจริงโดยทั่วกัน ประการที่สี่

ให้กรมการศาสนาแจ้งแก่ภิกษุสามเณรทั่วราชอาณาจักรให้ทราบข้อเท็จจริง



และมีให้คบหาสมาคมจำเลยที่ ๘๐ และบริวาร มติของการสงฆ์ดังกล่าว

มหาเถรสมาคมพิจารณาแล้วเห็นชอบ แต่สำหรับมติประการแรกได้หารือ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ตอบกลับมาว่ามหาเถรสมาคมใช้อำนาจตามมาตรา ๒๗ แห่งพระราช

บัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ.๒๕๐๕ ได้ ต่อมาสมเด็จพระสังฆราชในฐานะประธาน

มหาเถรสมาคมได้มีคำสั่งให้จำเลยที่ ๘๐ สละสมณเพศภายใน ๗ วัน

ในวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๓๒ นายเสนาะ พ่วงภิญโญ รองอธิบดีกรมการ

ศาสนาได้นำคำสั่งไปให้จำเลยที่ ๘๐ ทราบที่สำนักสันติอโศก จำเลยที่ ๘๐

ไม่ยอมลงชื่อรับทราบคำสั่ง นายเสนาะจึงได้ไปลงบันทึกประจำวันไว้เป็น

หลักฐานที่สถานีตำรวจนครบาลลาดพร้าว ในขณะนั้นจำเลยที่ ๘๐ และ

บริวารได้เปลี่ยนเครื่องแต่งกายเป็นสวมเสื้อแขนกระบอกสีกรัก มีจีวร

คลุมทับ ซึ่งคล้ายกับเครื่องแต่งกายของพระในศาสนาพุทธ ปรากฏตาม

ภาพถ่ายหมาย จ.๕ ต่อมาเมื่อครบกำหนด ๗ วัน จำเลยที่ ๘๐ ยังไม่ได้

สละสมณเพศ นอกจากนี้ยังปฏิบัติกิจวัตรอย่างภิกษุ เช่น บิณฑบาต

การแสดงธรรม นายเสนาะจึงไปร้องทุกข์ไว้ที่สถานีตำรวจนครบาล



ลาดพร้าว ปรากฏตามบันทึกคำร้องทุกข์เอกสารหมายเลข ๖ หลังจาก  
รับคำร้องทุกข์แล้ว กรมตำรวจได้มีคำสั่งแต่งตั้งพนักงานสอบสวนมี  
พลตำรวจตรีวิโรจน์ เปาอินทร์ เป็นหัวหน้าพนักงานสอบสวน พนักงาน  
สอบสวนได้มีหนังสือขอความเห็นชอบไปยังกระทรวงมหาดไทยเพื่อทำการ  
จับกุมจำเลยที่ ๘๐ นายพิศาล มุลศาสตร์สาทร ปลัดกระทรวงมหาดไทย  
ขณะนั้นได้ให้ความเห็นชอบในการจับกุม วันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๓๒  
พลตำรวจตรีวิโรจน์ได้ไปที่สันติอโศก และนำจำเลยทั้งแปดสิบและสาวก  
อื่นของจำเลยที่ ๘๐ ไปสอบสวนที่โรงเรียนพลตำรวจนครบาลบางเขน  
รวม ๑๐๕ คน ในจำนวนนี้ ๒๖ รูป บวชโดยถูกต้อง ส่วนที่เหลือคือ  
จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๗๙ บวชโดยไม่ถูกต้อง พนักงานสอบสวนจึงควบคุมตัว  
ไว้พร้อมทั้งแจ้งข้อหาว่าแต่งกายหรือใช้เครื่องหมายที่แสดงว่าเป็นภิกษุ  
สามเณรในศาสนาพุทธโดยมิชอบ เพื่อให้บุคคลอื่นเชื่อว่าเป็นบุคคลเช่นนั้น  
ส่วนจำเลยที่ ๘๐ พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาว่า ก่อให้ผู้อื่นแต่งกาย  
หรือใช้เครื่องหมายที่แสดงว่าเป็นภิกษุ สามเณรในศาสนาพุทธโดยมิชอบ  
เพื่อให้บุคคลอื่นเชื่อว่าเป็นบุคคลเช่นนั้น จำเลยทั้งแปดสิบให้การ





ปฏิเสช ปรากฏตามบันทึกคำให้การของผู้ต้องหา เอกสารหมาย จ.๓๙  
และ จ.๔๐ ส่วนเครื่องแต่งกายของจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓๙ พนักงาน  
สอบสวนยึดไว้เป็นของกลาง ปรากฏตามบันทึกการยึดของกลางเอกสาร  
หมาย จ.๔๑ โดยเครื่องแต่งกายแบ่งเป็นของเพศชายและเพศหญิง  
เครื่องแต่งกายเพศชายปรากฏตามวัตถุพยานหมาย วจ.๑ ส่วนเครื่อง  
แต่งกายเพศหญิงปรากฏตามวัตถุพยานหมาย วจ.๒ จากการสอบสวน  
พบว่าจำเลยที่บวชเป็นภิกษุและสามเณรชาวอโศกจะมีหนังสือสุทธิประจำตัว  
ซึ่งมีรูปของจำเลยแต่ละคนในเครื่องแต่งกายของภิกษุ วันเวลาที่บวช  
โดยมีจำเลยที่ ๕๐ เป็นผู้บวชให้ ปรากฏตามเอกสารหมาย ล.๕๕  
ส่วนจำเลยที่บวชเป็นสิกขมาต จะมีการลงทะเบียนไว้ในทะเบียนนักบวช  
ชาวอโศก พนักงานสอบสวนได้สอบสวนแล้วสิ่งฟ้องจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕๐  
โดยในส่วนของจำเลยที่ ๕๐ โจทก์ฟ้องว่า เป็นผู้สนับสนุนให้จำเลยที่ ๑  
ถึงที่ ๓๙ กระทำกรรมผิด

จำเลยทั้งแปดสืบน่าสืบว่า เมื่อวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๑๓

จำเลยที่ ๕๐ ได้บวชเป็นพระภิกษุในฝ่ายธรรมยุติกนิกายที่วัดอโศการาม



ต่อมาในปี ๒๕๑๖ ได้สวดปฏิบัติเข้าเป็นพระภิกษุในฝ่ายมหานิกายที่วัด  
หนองกระทุ่ม อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม โดยมีพระครูสถิตย์  
วุฒิกุล เป็นพระอุปัชฌาย์ แล้วไปปฏิบัติธรรมที่แดนอโศกโดยมีภิกษุทั้งฝ่าย  
ธรรมยุติกนิกายและมหานิกายรวมทั้งฆราวาสมาร่วมปฏิบัติธรรม เนื่องจาก  
การปฏิบัติธรรมที่เคร่งครัดกว่าจึงถูกกลั่นแกล้งจากพระภิกษุสงฆ์อื่น  
นอกจากนี้การปฏิบัติตามธรรมวินัยก็แตกต่างกันไม่อาจร่วมทำสังฆกรรม  
กันได้ อันเป็นนานาสังวาสกับพระภิกษุสงฆ์อื่น ในวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๑๘  
จำเลยที่ ๘๐ และภิกษุในกลุ่มของจำเลยที่ ๘๐ รวม ๒๑ รูป และสามเณร  
๒ รูป ได้ประกาศท่ามกลางการประชุมสงฆ์ที่วัดหนองกระทุ่มขอลาออกจาก  
การปกครองของมหาเถรสมาคมเป็นคณะสงฆ์ชาวอโศก หลังจากแยกมา  
แล้วจำเลยที่ ๘๐ และคณะได้ไปตั้งพุทธสถานหรืออารามสันติอโศกที่  
แขวงคลองกุ่ม เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร พุทธสถานศรีสะเกษอโศก  
ที่ตำบลกระแตงใหญ่ อำเภอกันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ พุทธสถาน  
ศาลีอโศก ที่ตำบลโคกเตี้ย อำเภอไพศาลี จังหวัดนครสวรรค์ พุทธสถาน  
ปฐมอโศก ที่ตำบลพระประโทน อำเภอเมืองนครปฐม จังหวัดนครปฐม



พุทธสถานดังกล่าวมีโบสถ์ ศาลา กุฏิ เหมือนวัดทั่วไปแต่เน้นความสมณะ  
เรียบง่าย จำเลยที่ ๘๐ และคณะสงฆ์ชาวอโศกได้ทำพิธีบวชให้แก่จำเลย  
ที่ ๑ ถึง ๗๘ ผู้ที่จะบวชตามกฎระเบียบของชาวอโศกในตอนแรกจะเรียก  
อาคันตุกะ ถือศีลแปด เมื่อมีความแน่ใจในปฏิปทาของชาวอโศกและ  
ประสงค์จะเปลี่ยนฐานะจากนักบวชเดิม นักบวชชายจะได้เลื่อนเป็น  
อารามมิก ปะ นาด สามเณร และมีสิทธิขอบวชเป็นภิกษุได้ ส่วนนักบวช  
หญิงจะเลื่อนจากอาคันตุกะเป็น อารามมิกา ปะ กรัก และสิกขมาต  
ตามลำดับ สำหรับการบวชในศาสนาพุทธในสมัยพุทธกาล พระพุทธเจ้า  
เพียงองค์เดียวบวชให้เรียกว่า เอนิภิกขุอุปสัมปทา ต่อมาพระพุทธเจ้า  
ให้พระรูปอื่นบวชให้ เรียกว่า ไตรสรณคมนูปสัมปทา ภายหลังพระพุทธเจ้า  
ทรงยกเลิกการบวชทั้งสองวิธีให้ใช้การบวชวิธีที่ ๓ แทน เรียกว่า ญัตติ  
จตุตถกรรมอุปสัมปทา การบวชวิธีนี้คณะสงฆ์เป็นผู้อนุมัติการบวช  
พระอุปัชฌาย์ไม่สามารถบวชผู้ใดให้เป็นภิกษุได้ องค์ประกอบที่ทำให้  
การบวชสมบูรณ์จะต้องมีสมบัติครบ ๔ ประการ คือ ๑. วัตถุสมบัติ คือ  
ตัวผู้บวชต้องมีอายุ ๒๐ ปี ไม่เป็นกะเทย ๒. สีม่าสมบัติ คือ เขตอุปสงค



ที่ทำการบวชถูกต้องตามพระกรรมวินัย ต.ปริสสมบัติ คือ คณะสงฆ์ที่ทำ  
สังฆกรรมอย่างน้อยต้องมี ๑๐ รูป ไม่เป็นนานาสังวาส ๕. วาจาสมบัติ  
คือ ข้อเสนอลในการขอบวชเพื่อขอความเห็นชอบจากคณะสงฆ์ว่าจะให้  
บวชหรือไม่ การบวชของจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓๑, ที่ ๔๕ ถึง ๕๖ และ  
๖๘ ถึงที่ ๗๙ บวชโดยวิธีที่ ๓ มีคณะสงฆ์ชาวอโศกเป็นผู้อนุมัติถูกต้อง  
ตามพระกรรมวินัยจึงเป็นภิกษุในพุทธศาสนา มีสีหิธินต์กายและใช้บาตร  
ออกบิณฑบาตเช่นเดียวกับภิกษุสามเณรคณะสงฆ์ไทย จำเลยที่ ๘๐  
ได้ออกหนังสือสุทธิให้แก่ภิกษุสามเณรชาวอโศกทุกคน ปราบกฏตามหนังสือ  
สุทธิเอกสารหมายเลข จ.๘๕ สำหรับจำเลยที่ ๓๒ ถึงที่ ๔๔, ที่ ๕๗ ถึงที่ ๖๓  
ที่บวชเป็นสิกขมาตนั้นไม่ใช่ภิกษุหรือภิกษุณีในศาสนาพุทธ ไม่มีหนังสือสุทธิ  
แต่มีหนังสือรับรอง มีวัตรปฏิบัติและแต่งกายคล้ายชีขาวแต่ใส่เสื้อแทน  
กระบอกและผ้าถุงสีน้ำตาล ผ้าคลุมกายสีกรัก ไม่มีจีวร สังฆาฏิ อังสะ  
เหมือนภิกษุ จำเลยที่ ๘๐ เป็นผู้มอบเครื่องภัฏบริขารให้แก่จำเลยที่ ๑  
ถึงที่ ๗๙ หลังจากประกาศลาออกจากการปกครองของมหาเถรสมาคม  
และเจ้าคณะอำเภอได้อนุมัติแล้ว คณะสงฆ์ชาวอโศกได้เดินทางออก



เผยแพร่ธรรมะ แต่ไม่ได้รับสิทธิลดค่าโดยสารรถไฟ เนื่องจากคณะสงฆ์

ชาวอโศกไม่ได้อยู่ในความปกครองของมหาเถรสมาคมแล้ว ต่อมาทาง

มหาเถรสมาคมได้ตั้งคณะกรรมการสงฆ์ทำการตรวจสอบโดยมีพระจากฝ่าย

ธรรมยุติกายและฝ่ายมหานิกายเป็นกรรมการ จึงเป็นนานาสังวาส

ไม่ถูกต้องตามพระธรรมวินัยเป็นโมฆะตามพระไตรปิฎกฉบับหลวง เล่ม ๕

เอกสารหมาย ป.ล.๒๑ ของศาลแขวงดุสิต ต่อมาวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๓๓

นายชัยภักดิ์ ศิริวัฒน์ เลขาธิการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการได้มา

ขอให้จำเลยที่ ๘๐ และคณะสงฆ์ชาวอโศกเปลี่ยนเครื่องแต่งกายให้

แตกต่างจากพระสงฆ์ไทย จำเลยที่ ๘๐ และคณะสงฆ์ชาวอโศกจำต้องยอม

เปลี่ยนเป็นเสื้อแขนกระบอกกลมสีกรัก มีผ้าถุงเหมือนสบงสีกรัก มีผ้าห่ม

คลุมสีกรักและเปลี่ยนค่านำหน้าชื่อเป็นสมณะ ทั้งนี้เพื่อความสงบเรียบร้อย

ของบ้านเมือง วันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๓๓ นายเสนาะ พ่วงภิญโญ ได้นำ

คำสั่งของมหาเถรสมาคมที่ให้จำเลยที่ ๘๐ สละสมณเพศภายใน ๗ วัน

มาให้ทราบ แต่จำเลยที่ ๘๐ ไม่ยอมลงลายมือชื่อรับทราบ ต่อมา

นายชัยภักดิ์ได้พาจำเลยที่ ๘๐ ไปทำบัตรประจำตัวประชาชน วันที่ ๑๘



มิถุนายน ๒๕๓๒ นายเสนาะได้มาพบและถามจำเลยที่ ๕๐ ว่าสละสมณเพศ หรือทั้ง จำเลยที่ ๕๐ ไม่ตอบ เพราะเห็นว่ามหาเถรสมาคมไม่มีอำนาจ สั่งให้จำเลยที่ ๕๐ สึก นายเสนาะจึงไปแจ้งความดำเนินคดีแก่จำเลย ทั้งแปดสิบเป็นคดีนี้

พิเคราะห์แล้ว จำเลยฎีกาทูลแรกว่า ศาลอุทธรณ์ไม่มี

อำนาจวินิจฉัยในประเด็นที่จำเลยต่อสู้ว่าคำพิพากษาศาลชั้นต้นขัดต่อ รัฐธรรมนูญ เพราะก่อนศาลชั้นต้นอ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ รัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ได้ประกาศใช้แล้ว และตาม บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ กำหนดให้ศาลอุทธรณ์ต้องส่งสำนวนให้ตุลาการ รัฐธรรมนูญวินิจฉัยในประเด็นเหล่านี้ก่อน เห็นว่า จำเลยอุทธรณ์แต่เพียง ว่า คำวินิจฉัยของศาลชั้นต้นที่ว่าเสรีภาพในการนับถือศาสนา ต้องอยู่ ภายใต้อขอบเขตของกฎหมาย ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๓๕ มาตรา ๓๗ และไม่เป็นไปตามมาตรา ๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยฉบับดังกล่าว จึงไม่ใช่กรณี ที่ศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นขัดหรือแย้ง



ต่อรัฐธรรมนูญ ตามถ้อยคำที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๖๔ ศาลอุทธรณ์จึงไม่ต้องรอการพิจารณา

พิพากษาคดีไว้ชั่วคราวและส่งความเห็นไปเพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญได้

พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐

มาตราดังกล่าว ศาลอุทธรณ์จึงมีอำนาจวินิจฉัยประเด็นดังกล่าวได้ ฎีกา

จำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

จำเลยฎีกาอีกข้อหนึ่งว่า จำเลยไม่มีความผิดตามประมวล

กฎหมายอาญา มาตรา ๓๐๘ เพราะการกระทำของจำเลยเป็นไปตาม

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๘ ที่ว่า

บุคคลย่อมมีเสรีภาพบริบูรณ์ในการนับถือศาสนาและในการปฏิบัติตาม

ศาสนบัญญัติ คดีนี้ต้องห้ามฎีกาปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธี

พิจารณาความอาญา มาตรา ๓๑๘ วรรคแรก ฎีกาดังกล่าวเป็นฎีกา

ในปัญหาที่ออกกฎหมาย การวินิจฉัยปัญหาดังกล่าว ศาลฎีกาจึงต้องฟัง

ข้อเท็จจริงตามที่ศาลอุทธรณ์ได้วินิจฉัยมาแล้วจากพยานหลักฐานใน

สำนวน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๒



(๓๑ ทวี)



สำหรับศาลใช้

- ๓๒ -

ปรากฏตามคำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์ว่าจากหลักฐานหนังสือสวกที่ เอกสาร

หมาย จ.๕๕ แสดงว่า ก่อนจำเลยที่ ๘๐ จะมีพระราชกรณียกิจ ๑๐ พรรษา

จำเลยที่ ๘๐ ได้ทำหน้าที่ตั้งเช่นอุปฮาดบวชให้แก่จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๘

ที่ ๔๕ ถึงที่ ๔๙ ที่ ๖๔ ที่ ๖๕ ที่ ๗๒ และที่ ๗๓ หลังจากนั้นจำเลยที่ ๘๐

ได้บวชให้แก่จำเลยอื่นอีกโดยทำหน้าที่เป็นพระผู้รับน้ำเข้าหม้อ เป็นพระ

ผู้ใหญ่ในการบวช รวมทั้งเป็นผู้มอบเครื่องแต่งกายและอัฐบริวารให้แก่

จำเลยที่บวช โดยจำเลยที่ ๘๐ ไม่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นพระอุปฮาดตาม

กฎหมายธรรมนูญ จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓๑ ที่ ๔๕ ถึงที่ ๕๖ ที่ ๖๔ ถึงที่ ๗๔

ได้แต่งกายอย่างคณะสงฆ์ไทย ให้ขาดรอกบิณฑบาตจากบุคคลทั่วไป และ

อ้างว่าเป็นภิกษุ สามเณรในพระพุทธศาสนา ศาลฎีกาเห็นว่า พระราช





ซึ่งออกโดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๘ และมาตรา ๒๓

แห่งพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. ๒๕๐๕ ข้อ ๘ บัญญัติว่า "ในกฎหมาย  
สมาคมนี้ "พระอุปัชฌาย์" หมายความว่า พระภิกษุผู้ได้รับแต่งตั้งให้มีหน้าที่

เป็นประธานและรับผิดชอบในการให้บรรพชาอุปสมบทตามบทบัญญัติแห่ง

กฎหมายสมาคมนี้" ข้อ ๑๒ บัญญัติว่า "พระอุปัชฌาย์ มีหน้าที่ให้

บรรพชาอุปสมบทแก่กุลบุตรได้ เจาะตนและเจาะภายในเขตตามที่บัญญัติ

ไว้ในหมวด ๘ แห่งกฎหมายสมาคมนี้" เมื่อจำเลยที่ ๘๐ ไม่ได้รับ

แต่งตั้งให้เป็นพระอุปัชฌาย์ตามกฎหมายสมาคมฉบับดังกล่าว การบวช

ของจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ที่ ๖ ถึงที่ ๙ ที่ ๑๑ ที่ ๑๓ ถึงที่ ๑๘ ที่ ๒๐

ที่ ๒๔ ถึงที่ ๒๗ ที่ ๒๙ ที่ ๓๑ ที่ ๔๕ ที่ ๔๗ ถึงที่ ๕๒ ที่ ๕๔ ที่ ๕๕

ที่ ๖๔ ถึงที่ ๖๖ ที่ ๖๘ ที่ ๗๐ ถึงที่ ๗๕ ที่ ๗๗ ที่ ๗๙ จึงเป็นการบวช

ที่ไม่ชอบตามกฎหมายสมาคมและพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. ๒๕๐๕

จำเลยดังกล่าวจึงไม่มีสิทธิแต่งกายหรือใช้เครื่องหมายที่แสดงว่าเป็นภิกษุ

สามเณรในพระพุทธศาสนา ต้องมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา ๒๐๘ ตามที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัย ส่วนจำเลยที่ ๘๐ เป็นผู้บวช

ให้จำเลยดังกล่าวและทำหน้าที่เป็นพระผู้รับนาคเข้าหมู่ เป็นผู้มอบเครื่อง



แต่งกายและอัฐบริวารให้แก่จำเลยอื่น จึงเป็นการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกแก่จำเลยอื่นในการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๐๘ จึงมีความผิดตามที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยเช่นเดียวกัน ที่จำเลยฎีกาว่ากฎหมายเถรสมาคมออกมาเสริมเพิ่มเติมพระธรรมวินัยและนำมาใช้เหนือกว่าพระธรรมวินัยของพระพุทธเจ้า เพราะพระพุทธเจ้าบัญญัติว่าการบวชต้องพร้อมด้วยสมบัติ ๔ เท่านั้น ซึ่งสมบัติ ๔ ดังกล่าวนั้น พระอุปัชฌาย์ไม่จำเป็นต้องเป็นผู้ได้รับแต่งตั้งตั้งจากมหาเถรสมาคม มหาเถรสมาคมกำหนดเหนือไปกว่าพระพุทธเจ้าบัญญัติ เป็นการผิดไปจากพระธรรมวินัยของพระพุทธเจ้า และการบังคับให้จำเลยต้องปฏิบัติตามกฎหมายเถรสมาคม เท่ากับละเมิดเสรีภาพการนับถือศาสนาของจำเลยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๘ เห็นว่า พระธรรมวินัยมีถ้อยคำและความหมายอย่างไร เป็นปัญหาข้อเท็จจริง เมื่อต้องห้ามฎีกาปัญหานี้เสียแล้ว จึงต้องฟังข้อเท็จจริงตามที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยมาว่ากฎหมายเถรสมาคมดังกล่าวออกมาเพื่อประดิษฐานพระธรรมวินัยให้เหมาะสมกับความเปลี่ยนแปลงของบ้านเมืองและจำนวนพุทธศาสนิกชนที่เพิ่มขึ้น มิได้ขัดต่อพระธรรมวินัย และเมื่อกฎหมายเถรสมาคมดังกล่าวออกโดยชอบด้วย



กฎหมายเพราะอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. ๒๕๐๕

มาตรา ๒๓ จึงใช้บังคับได้ จำเลยทุกคนจำเป็นต้องปฏิบัติตาม

จะได้เถียงว่าตัดหรือแย้งกับพระกรรมวินัยจึงไม่ปฏิบัติตามไม่ได้

แม้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๘

นั้น จะบัญญัติว่าบุคคลย่อมมีเสรีภาพบริบูรณ์ในการนับถือศาสนา มีเสรีภาพ

ในการปฏิบัติตามศาสนาบัญญัติ แต่ก็ได้บัญญัติแสดงความมุ่งหมายไว้ด้วยว่า

การให้เสรีภาพดังกล่าวจะต้องไม่เป็นปฏิปักษ์ต่อหน้าที่ของพลเมือง และ

ไม่เป็นการตัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน

พระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. ๒๕๐๕ บัญญัติขึ้นโดยชอบด้วยรัฐธรรมนูญ

เพื่อให้การปกครองคณะสงฆ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย ป้องกันมิให้บุคคล

ผู้มีเจตนาไม่สุจริตอาศัยรุ่มเงาพระพุทธศาสนาหาประโยชน์ใส่ตน อันเป็น

ต้นเหตุให้เสื่อมศรัทธาแก่ผู้ที่มีศรัทธาอยู่แล้ว และไม่ก่อให้เกิดศรัทธาแก่ผู้ที่

ไม่มีศรัทธามาก่อน จำเลยทุกคนจึงต้องปฏิบัติตามกฎหมายให้ต้องตาม

เจตนารมณ์ ส่วนที่จำเลยที่ ๕๐ ฎีกาว่า การกระทำของจำเลยที่ ๕๐

มิได้เป็นการตัดต่อความสงบเรียบร้อยเนื่องจากจำเลยที่ ๕๐ ได้ลาออก



จากการปกครองของมหาเถรสมาคมเป็นเวลานานถึง ๑๘ ปีแล้ว ไม่เกิด

ความไม่สงบเรียบร้อยใด ๆ ขึ้น จำเลยที่ ๘๐ กับพวกปฏิบัติธรรมอย่าง

เคร่งครัดจึงถูกกลั่นแกล้ง และการปฏิบัติตามพระกรรมวินัยแตกต่างกัน

ทำให้ไม่อาจร่วมทำสังฆกรรมกันได้ ในวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๑๘ จำเลย

ที่ ๘๐ กับพวกจึงได้ประกาศขอลาออกจากการปกครองของมหาเถรสมาคม

แล้วแยกตัวมาตั้งพุทธสถานสันติอโศกที่คลองกุ่มและที่อื่น ๆ ดำเนินการ

บวชบุคคลอื่นเป็นพระภิกษุโดยวางกฎระเบียบต่าง ๆ และพยายามปฏิบัติ

ตนตามพระธรรมวินัย ไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามกฎหมายมหาเถรสมาคมและพระราช

บัญญัติคณะสงฆ์นั้น เห็นว่า จำเลยที่ ๘๐ ได้บวชเป็นพระภิกษุในฝ่าย

ธรรมยุติกนิกายเมื่อวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๑๓ และในปี ๒๕๑๖ ได้สวดญัติ

เข้าเป็นพระภิกษุในฝ่ายมหานิกาย แสดงว่า จำเลยที่ ๘๐ ได้ยอมรับที่จะ

ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. ๒๕๐๕ และกฎหมายมหาเถรสมาคม

มาก่อน และในช่วงเวลาดังกล่าวจำเลยที่ ๘๐ ก็สามารถปฏิบัติธรรมได้

ไม่ปรากฏว่าจำเลยทุกคนถูกกลั่นแกล้งจากใครอย่างไรและถึงขนาดไม่อาจ

ปฏิบัติตามพระธรรมวินัยได้ เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่า พระราชบัญญัติคณะสงฆ์



พ.ศ. ๒๔๐๔ มาตรา ๑๘ บัญญัติให้มหาเถรสมาคมมีอำนาจหน้าที่ปกครอง  
 คณะสงฆ์ให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อย ไม่ปรากฏบทบัญญัติมาตราใด  
 ให้สิทธิพระภิกษุสงฆ์ไทยประกาศแยกตนให้มีผลประดุจสังฆเภทไม่ยอมอยู่  
 ภายใต้อำนาจของพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. ๒๔๐๕ ได้ การประกาศ  
 ของจำเลยที่ ๘๐ กับพวกดังกล่าว จึงไม่ทำให้จำเลยที่ ๘๐ กับพวกพ้น  
 จากการปกครองของมหาเถรสมาคมและไม่ต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติ  
 คณะสงฆ์ พ.ศ. ๒๔๐๕ การที่ภิกษุสงฆ์ นิกบวชไม่อนุวัตปฏิบัติตามกฎหมาย  
 ดังกล่าว กลับมีผลเป็นการก่อให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยขึ้นดังเช่นที่  
 ปรากฏในคดีนี้ ฎีกาจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้นเช่นเดียวกัน

พิพากษาขึ้น.

นายสิทธิ ไพบระ

หม่อมหลวงเฉลิมชัย เกษมสันต์

นายศุภชัย กุ่มงาม

อ่านเมื่อ 16 0 11  
 แจ้งมาตามหนังสือศาล  
 ที่ ..... ลงวันที่ .....  
 ตรวจสอบแล้วสหแห่งศาล  ตรงกัน  ไม่ตรงกัน

**ตรวจแล้ว** 23 ก.ย. ๒๕๔๑  
 รับรองว่าตรงกับต้นฉบับ

วนิดา พ/ท